

Sygn. akt VI GC 354/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział VI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: **A. M.**

przeciwko: **(...) Spółka z o.o. w D.**

o **zapłatę**

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda A. M. na rzecz pozwanego (...) Spółki z o.o. w D. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 354/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 marca 2015r.

Powód A. M., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), pozwem z dnia 16 sierpnia 2013r. (data stempla pocztowego k. 36), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w D. kwoty 80 725,15 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty i kosztami procesu tytułem odszkodowania jakie powód poniósł na skutek nieuzasadnionej odmowy wydania przez pozwanego po naprawie naczepy chłodniczej S. o nr rej. (...) z agregatem (...). Powód wylicza szkodę za okres od dnia 20 stycznia 2010r. (pisemnej odmowy oddania naczepy przez pozwanego) do dnia 28 grudnia 2010r. (zwrotu naczepy). Wysokość odszkodowania powód wyliczył poprzez zestawienie zysku jaki naczepa chłodnia wygenerowałaby do zysku, który osiągnął naczepą zamienną – silosem do przewozu produktów sypkich (tzw. beczką), którą wykorzystywał w miejsce naczepy chłodni. Ponadto wskazał, że bezprawne przetrzymywanie przez pozwanego naczepy chłodni stanowiło występki w rozumieniu art. 286 § 3 k.k.

Pozwany (...) Spółka z o.o. w D. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu podnosząc w pierwszej kolejności zarzut przedawnienia roszczenia w części dotyczącej okresu zatrzymania naczepy od dnia 20 stycznia 2010 r. do dnia 18 sierpnia 2010 r. włącznie. Uzasadniając zarzut pozwany wskazał na treść art. 442¹ § 1 k.c. i okoliczność, że powód o fakcie szkody i osobie obowiązanej do jej naprawienia dowiedział się co najmniej w dniu, w którym pozwany odmówił wydania spornej naczepy, co potwierdził w piśmie z dnia 20 stycznia 2010r.

Ponadto pozwany zarzucił błędne wyliczenie szkody przez powoda kwestionując przedłożoną kalkulację i przyjęte w niej poszczególne składniki wyliczenia (koszty paliwa, drogowe i graniczne), nieuwzględnienie braku amortyzacji i

kosztów serwisowania naczepy zastępczej oraz braku spadku wartości naczepy powoda poprzez niezwiększenie jej przebiegu w spornym okresie. Pozwany zarzucił także brak wykazania, aby zatrzymana przez pozwanego naczepa była powodowi niezbędna do wykonywania działalności gospodarczej, jak też przyczynienie się powoda do rzekomo powstałej szkody na skutek braku zapłaty należności za remont naczepy, mimo uzgodnienia z powodem rozszerzenia zakresu naprawy.

Powód w odpowiedzi na powyższe podtrzymał żądanie pozwu kwestionując przedawnienie, skoro szkoda była wynikiem występkę popełnionego przez pozwanego. Powód wyjaśnił przyczyny dla których nie wynajął innej naczepy chłodni w spornym okresie, tylko korzystał z użyczonej naczepy beczki. Zakwestionował także przyczynienie się do powstania szkody wskazując, że nigdy nie zgadzał się na dodatkowe koszty naprawy spornej naczepy, przewyższające koszty wymienione w pierwotnej ofercie pozwanego. Wskazał, że pozwany w żadnych okolicznościach nie miał podstaw prawnych, aby przetrzymywać naczepę powoda i uzależniać jej zwrot od zapłaty jakichkolwiek kwot pieniężnych z tytułu naprawy.

Pomiędzy stronami bezsporne było, że powód w dniu 11 września 2009r. wydał pozwanemu do naprawy naczepę chłodniczą marki S. o numerze rejestracyjnym (...) z agregatem chłodniczym (...). Pozwany po wykonaniu naprawy odmówił jej zwrotu z tego względu, że między stronami zaistniał spór co do zakresu naprawy i jej kosztów. Pismem z dnia 20 stycznia 2010 r. (k. 17) pozwany odmówił zwrotu naczepy, w konsekwencji czego powód wystąpił do Sądu Rejonowego w R. z pozwem o nakazanie pozwanemu wydania spornej naczepy. Proces prowadzony był pod sygnaturą akt V GC 622/10 i Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 7 grudnia 2010r. uwzględnił powództwo windykacyjne w całości. Pozwany na etapie postępowania międzyinstancyjnego, w dniu 28 grudnia 2010r. wydał – zwrócił powodowi sporną naczepę, co znalazło odzwierciedlenie w wyroku Sądu Okręgowego w R.z dnia 27 maja 2011r. sygn. akt VI Ga 41/11, który zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił, lecz w uzasadnieniu wyroku jednoznacznie podzielił argumentację o bezprawnym zatrzymaniu przez pozwanego spornej naczepy (w/w wyroki Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniami k. 21-30).

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług transportowych. Tabor samochodowy w przedsiębiorstwie powoda to generalnie 5 ciągników siodłowych i 5 naczep (1 plandeka i 4 naczepy chłodnicze). Ten tabor samochodowy był wykorzystywany przez powoda w pełnym zakresie. Powód nie zawierał zasadniczo umów ramowych na przewóz z kontrahentami. Jednak stale współpracował z kilkoma firmami. Sporna naczepa chłodnicza, w momencie oddawania do naprawy, nadawała się do użytku i była cały czas wykorzystywana (zeznania powoda na rozprawie w dniu 21.05.2014r.).

W dniu 5 sierpnia 2009r. powód zawarł ze spółką (...) w L. umowę o wzajemnej współpracy obejmującej świadczenie usług transportowych i oddanie przewoźnikowi (powodowi) środków transportu do wyłącznego używania na rzecz M.. Na podstawie tej umowy powód użyczył bezpłatnie od w/w firmy naczepę typu silos o nr rej. (...), wykorzystywaną przez niego w okresie od sierpnia 2009 r. do 17 lutego 2011r. (umowa k.88 – 100, opinia biegłej W. G. k. 158, zeznania powoda na rozprawie w dniu 21.05.2014r.).

Z ewidencji środków trwałych powoda wynika, że w 2010 r. powód posiadał 5 ciągników siodłowych i 4 naczepy szczegółowo wymienione w tabeli na stronie 5 opinii W. G. (k. 160). Faktycznie firma dysponowała 5 ciągnikami siodłowymi, 3 naczepami chłodniczymi i 1 naczepą typu silos, będącą własnością spółki (...).

Na podstawie opinii biegłej W. G. (opinia pisemna k. 156 – 164, uzupełniona pismem z dnia 7 listopada 2014r. k. 349 – 353 oraz opinią ustną na rozprawie w dniu 25 lutego 2015r.) Sąd Okręgowy ustalił, że w przedsiębiorstwie powoda księgowość prowadzona jest w formie uproszczonej (książka przychodów i rozchodów). Z ewidencji księgowej tej firmy wynika, że w 2009 r. powód poniósł stratę w wysokości 65 729,93 zł (przy sprzedaży towarów i usług w wysokości 1 162 627,61 zł i poniesionych kosztach 1 228 357,54 zł); w 2010r. powód osiągnął zysk w wysokości 8 422,41 zł (przy sprzedaży towarów i usług w wysokości 1 564 930,54 zł i poniesionych kosztach 1 556 508,13 zł); w 2011r. powód osiągnął zysk w wysokości 4 516,58 zł (przy sprzedaży towarów i usług w wysokości 1 769 807,69 zł i poniesionych

kosztach 1 765 291,11 zł); a w 2012r. powód osiągnął zysk w wysokości 17 330,01 zł (przy sprzedaży towarów i usług w wysokości 2 071 875,38 zł i poniesionych kosztach 2 054 545,37 zł) - tabela k. 157. Rentowność przedsiębiorstwa powoda kształtowała się więc od 0,25% do 0,84% w latach 2010 do 2012.

Wykonana przez biegłą analiza wykorzystywania przez powoda taboru samochodowego wskazuje na to, że zawarcie umowy użyczenia z dnia 5.08.2009r. nie miało na celu zastąpienie naczepy chłodni o nr rej. (...) naczepą silos o nr rej. (...), tylko wykorzystanie ciągnika siodłowego o nr rej. (...) lub (...) (...) (opinia k. 158).

Powód wyliczając w kalkulacji przedłożonej do pozwu (k. 10-11) utracony zysk przyjął za podstawę wyliczeń pracę naczepy zastępczej typu silos o nr rej. (...) i pracę naczepy chłodniczej (...) z ciągnikiem siodłowym o nr rej. (...), w sytuacji gdy sporna naczepa chłodnia nigdy, ani w 2009r., ani w 2011r. nie wykonywała usług z tą naczepą, natomiast wypożyczona naczepa silos w 2009r. stanowiła zestaw z ciągnikami (...) lub (...) (...)i tylko 3 razy w październiku 2009r. stanowiła zespół z naczepą (...) (...) Ciągnik siodłowy o nr rej. (...) jest niemiarodajny do wyliczeń, bo koszty jego pracy nie są obciążone amortyzacją i leasingiem. Wskazane w kalkulacji powoda (k. 10-11) kwoty poniesionych kosztów są nieprawidłowe ponieważ nie uwzględniają wszystkich kosztów dotyczących ciągnika siodłowego (rat leasingowych lub amortyzacji), zawierają nieprawidłowo ustaloną cenę średnią paliwa po 3,30 zł za litr (skoro w oparciu o faktury cena średnia paliwa wynosi 3,37 zł), nie podano co zaliczono do kosztów granicznych i drogowych tras docelowych i nie naliczono kosztów wspólnych (to jest takich, których nie można odnieść do danego ciągnika siodłowego lub naczepy). Wyliczenia zawarte w kalkulacji nie znajdują oparcia w dokumentacji księgowej firmy powoda.

W firmie powoda, chociaż nie było stały zestawów samochodowych (ciągnik siodłowy i naczepa), to naczepa zastępcza typu silos (beczka) była wykorzystywana głównie z ciągnikiem siodłowym (...) i (...) (...). Tylko trzykrotnie w październiku 2009r. była wykorzystywana z ciągnikiem (...) (...)Y. Natomiast sporna naczepa chłodnia, ani w 2009r., ani w 2011r. nie stanowiła zestawu z ciągnikiem siodłowym (...) (...)Y. Dlatego dla wyliczeń utraconego zysku uwzględnić należało ciągnik siodłowy (...) (...)R zarówno dla naczepy silos LU (...) jak i chłodni (...), jako bardziej miarodajny.

Przyjęta za podstawę wyliczeń wartość sprzedaży w 2010r. dla naczepy silos wynosi 296.073,71 zł (ta wartość jest przyjęta przez powoda do wyliczeń i jest weryfikowalna na podstawie dokumentacji księgowej), a dla naczepy chłodni jest hipotetyczna i wynosi 288.775 zł (wartość taka została przyjęta przez powoda w kalkulacji i wynika z zestawień tabelarycznych przedłożonych przez powoda w dokumentacji zawartej w białych teczkach oznaczonych liczbami A I i A (...)).

Dla wyliczenia kosztów przyjęto wartości wskazane w książce przychodów i rozchodów mające potwierdzenie w dokumentach księgowych. Zestawienie wyliczenia kosztów bezpośrednich i pośrednich zawarte jest w pkt B opinii (k. 160-164) i zbiorczo oraz porównawczo zestawione w tabelach na stronie 10 opinii (k. 164).

Ostatecznie wyliczenie biegłej rzeczywistych kosztów zestawu ciągnika siodłowego (...) 10KR i naczepy typu silos LU (...) za rok 2010 wynosi 303.355,10 zł, przy sprzedaży 296.073,71 zł i jest wyższe od wyliczenia powoda, wg którego koszty wynosiły 247.766 zł, lecz nie uwzględniały one amortyzacji (43.077,98 zł), ubezpieczenia (5.934 zł), kosztów wspólnych (32.568,10 zł), materiałów i usług bezpośrednich (194,42 zł) oraz uwzględniły koszty winiet, podatek drogowy w kwocie 5.412 zł (co należało ująć w kosztach bezpośrednich), zawyżono koszty zagraniczne i drogowe (52.360 zł zamiast 36.409,04 zł) oraz koszty pracownicze (40.257 zł zamiast 35.368,32 zł). Ostatecznie na skutek używania w 2010r naczepy typu silos powód poniósł stratę w wysokości 7.281,39 zł (tabela 2 i tabela 1 rubryka 1 opinii - k. 164).

Hipotetyczne wyliczenie kosztów dla zestawu ciągnika siodłowego (...) 10KR i naczepy chłodni (...) w 2010r. wynosi 303.112,90 zł (szczegółowe koszty rubryka 2 tabeli 1 k. 164), przy sprzedaży 288.775,57 zł (wskazanej przez powoda), co daje stratę 14.337,33 zł. Ilość hipotetyczna zużytego paliwa przez powyższy zestaw w wysokości 47.067 l wynika z faktycznego przebiegu ciągnika w 2010r. oraz średniego zużycia paliwa tego zestawu ustalonego o dane za okres

od VII do XII 2011r. (tabela pierwsza na str. 4 pisma z 7.11.2014 k. 352) w konfrontacji z rozliczeniami paliwa przez kierowców w kartach rozliczenia paliwa (wyjaśnienie k. 353).

Ostatecznie w związku z wykonywaniem przez powoda w spornym okresie usług przez naczepę silos powód obniżył stratę o 7.055,94 zł w stosunku do naczepy chłodni. Powyższe jest zbieżne z ustaleniem wyniku finansowego przedsiębiorstwa powoda w 2010r., który w porównaniu do 2009r. zamknął się ostatecznie dochodem na sprzedaży ogółem w kwocie 8.422,41 zł. Przy ustaleniu wyniku finansowego powodowego przedsiębiorstwa w całości na przestrzeni lat 2009 do 2012 nie jest możliwe przyjęcie, że powód w 2010r. mógłby uzyskać wynik finansowy podwyższony o dalszą kwotę ok. 80.000 zł w sytuacji gdyby zamiast użytej naczepy typu silos LU (...) używał naczepę chłodnią (...) (opinia ustna biegłej na rozprawie w dniu 25.02.2015r., opinia pisemna k. 164).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zeznań powoda, przedłożonych przez powoda dowodów z dokumentów i opinii biegłej W. G. (2). W sprawie podstawowe znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego w zakresie wysokości szkody miała powyższa opinia biegłej, której Sąd Okręgowy dał wiarę w całości. Opinia sporządzona została w oparciu o kompleksowe badanie dokumentacji księgowej powodowej firmy oraz dokumenty przedłożone przez powoda do sprawy. Jej wynik jest ostatecznie weryfikowalny w oparciu o niekwestionowane przez powoda wyniki finansowe przedsiębiorstwa na przestrzeni lat 2009-2012. Biegła wyjaśniła podstawy wyliczenia poszczególnych składników kosztów dla obydwu naczep w zestawieniu z ciągnikiem siodłowym. Wybór jako podstawy wyliczeń kosztów ciągnika (...) 10KR, a nie jak robi to powód ciągnika (...) 20CY jest zrozumiałe, skoro ciągnik (...) 10KR był faktycznie wykorzystywany do obydwu naczep na przestrzeni lat 2009 i 2011. Wyliczenia dla zestawu ciągnika z naczepą silos w 2010r. były rzeczywiste i ustalone przez biegłą na podstawie dokumentacji księgowej powoda. Natomiast wyliczenia dla zestawu ciągnika z naczepą chłodnią w 2010r. nie mogły znaleźć bezpośredniego odzwierciedlenia w dokumentacji księgowej i wyliczone zostały hipotetycznie częściowo o dane wskazane przez powoda (założona dla naczepy chłodni wysokość sprzedaży w 2010r.), ustalone średnie zużycie paliwa przez ten zestaw w oparciu o dane z 2011r. (zbieżne z przyjętym przez powoda) i pozostałe koszty bezpośrednio i pośrednio ujęte w zestawieniu tabelarycznym na k. 164 (str. 10 opinii). W okolicznościach faktycznych sprawy nie było możliwości ustalenia faktycznej sprzedaży dla zestawu ciągnik siodłowy (jakkolwiek) i naczepa chłodnia (...), bo powód w 2010r. tą naczepą nie dysponował. Zatem należało jedynie hipotetycznie założyć sprzedaż jaką mogłaby osiągnąć sporna naczepa chłodnia dla wyliczenia utraconego przez powoda zysku okresie spornym. W tych okolicznościach oparcie się przez biegłą na wysokości sprzedaży wskazanej przez powoda w jego kalkulacji jest zupełnie zrozumiałe, tym bardziej, że jak wyjaśniał powód w sprawie w firmie nie ma stałych zestawów, ciągniki siodłowe są uniwersalne i pasują do każdej naczepy. Dodatkowo wszystkie chłodnie wykonują usługi dla tych samych odbiorców, wożą ten sam towar za ten sam fracht. Powód musiał to uwzględnić przyjmując zakładany poziom sprzedaży jaki wykonałaby naczepa chłodnia w 2010r., gdyby mogła pracować. W dalszej kolejności przyjęcie przez biegłą za podstawę do wyliczeń faktycznego przebiegu ciągnika (...) 10KR w 2010r też jest uzasadnione, bo ciągnik ten najprawdopodobniej tworzyłyby zestaw z tą naczepą (tak było zarówno w 2009 jak i 2011 roku). Ustalenie średniego zużycia paliwa dla tego zestawu jest prawidłowe, bo zbieżne z wyliczeniami powoda (biegła przyjmuje 36 l/100 km, a powód 36,1 l/100km). Dalsze koszty bezpośrednio i pośrednio zostały ustalone w oparciu o dokumentację księgową firmy powoda. Jeżeli wyniki tych wyliczeń dla obydwu zestawów porównać z wynikami finansowymi przedsiębiorstwa w całości na przestrzeni 4 lat (rok przed szkodą - 2009, rok kiedy powód nie mógł korzystać z naczepy chłodni - 2010 i dwa lata później 2011 i 2012) to uznać należy, że zarzuty powoda kierowane przeciwko opracowanej w sprawie opinii są jedynie polemiką z prawidłowymi ustaleniami i stanowią jedynie próbę takiego zestawiania danych, aby były dogodne dla powoda. Należy bowiem podkreślić, że w 2011r., kiedy powód przez cały rok bez przeszkód korzystał ze spornej naczepy chłodni, nie nastąpił gwałtowny wzrost rentowności, a wręcz przeciwnie była ona niższa niż w 2010r., chociaż sprzedaż towarów i usług zwiększyła się. Okoliczność ta dodatkowo potwierdza prawidłowość wyliczeń biegłej oraz wnioski opinii. W tych okolicznościach nie było podstaw do ponownego przeliczenia i weryfikowania szkody skoro opinia biegłej okazała się spójna w dłuższej perspektywie czasowej w odniesieniu do zysków na działalności gospodarczej przedsiębiorstwa powoda. W konsekwencji Sąd pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego dla wyliczenia wysokości szkody jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania w sprawie. Nie może być podstawą powołanie dowodu z kolejnej opinii jedynie fakt, że opinia jest niekorzystna dla powoda.

Odnosnie pisma przygotowawczego powoda z dnia 23 lutego 2015r. zarządzono jego zwrot na rozprawie w dniu 25.02.2015r. Powód mimo doręczenia w dniu 8 grudnia 2014r. (zpo k.367) pisma biegłej z dnia 7.11.2014r. nie zwracał się do Sądu o umożliwienie złożenia pisma przygotowawczego, co skutkowało jego zwrotem, jako złożonego z naruszeniem art. 207 § 3 i 7 kpc. Powód natomiast w pytaniach bezpośrednich miał możliwość wyjaśniania szczegółowych zagadnień.

Sąd pominął wnioski dowodowe pozwanego z zeznań świadków zawnioskowanych w odpowiedzi na pozew wobec nieuiszczenia zaliczki na poczet wydatków z tym związanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie roszczenie odszkodowawcze powoda znajduje podstawę w treści art. 415 k.c., który stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Czynem niedozwolonym, w którym powód upatruje podstawę roszczenia odszkodowawczego jest bezprawna odmowa przez pozwanego zwrotu naczepy chłodniczej marki S. o nr rej. (...) po naprawie w okresie od 20 stycznia do 28 grudnia 2010r.

Przesłanką deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej jest popełnienie przez sprawcę, w sposób zawiniony, czynu bezprawnego - czyli sprzecznego z obowiązującym porządkiem prawnym, wystąpienie szkody – czyli uszczerbku w dobrach osoby poszkodowanej oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a czynem bezprawnym. Ciężar dowodu wszystkich powyższych przesłanek odszkodowawczych spoczywa na poszkodowanym - powodzie (art. 6 kc).

W niniejszej sprawie powód niewątpliwie udowodnił popełnienie przez pozwanego czynu bezprawnego jakim była bezpodstawną odmowa, przez bez mała rok, zwrotu po naprawie opisanej wyżej naczepy chłodniczej. Powód jest właścicielem tej naczepy, a pozwany mimo kierowania do powoda spornych roszczeń z tytułu kosztów naprawy nie miał prawa odmówić jej wydania, w tych okolicznościach nie przeciwstawił żądaniu powoda żadnego skutecznego prawa do zatrzymania naczepy, co potwierdziły wyroki obu instancji wydane w sprawie V GC 622/10. Bezprawność działania pozwanego nie budzi żadnych wątpliwości, bezsporny jest także okres w którym delikt był popełniony, tj. czas od 20 stycznia do 28 grudnia 2010r.

W tym miejscu należy odnieść się do zarzutu pozwanego częściowego przedawnienia roszczenia powoda, tj. za okres od 20 stycznia do 18 sierpnia 2013r. Zarzut ten w ocenie Sądu Okręgowego jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 442¹ § 1 kc roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż 10 lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Natomiast § 2 tego artykułu stanowi, że jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

W zakresie przedawnienia deliktowych roszczeń odszkodowawczych przyjmuje się, że jeżeli działanie szkodzące nie ma charakteru jednorazowego, ale rozłożone jest czasie to okres przedawnienia liczyć należy od zakończenia tego zdarzenia, czyli od chwili ustania oddziaływania czynnika szkodzącego (tak SN w wyroku z dnia 18.07.1972r. sygn. akt PR 343/71, a także w wyroku z dnia 8.05.2014r. sygn. akt V CSK 370/13). Ponieważ w przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że czyn pozwanego ma charakter ciągły (odmowa wydania naczepy trwała przez okres ponad 11 miesięcy – do 28 grudnia 2010r.) trzyletni termin przedawnienia roszczenia odszkodowawczego rozpoczął bieg dopiero po zwrocie pojazdu przez pozwanego, to jest od dnia 29 grudnia 2010r. Skoro powód wytoczył powództwo w dniu 16 sierpnia 2013 r. roszczenie w żadnym zakresie nie uległo przedawnieniu na mocy powyższego przepisu, nawet w sytuacji, gdyby czynu pozwanego nie rozpatrywać jako przestępstwa. Nie można zgodzić się z pozwanym, że roszczenie powoda przedawnia się sukcesywnie, osobno za każdy dzień, kiedy pozwany odmawiał zwrotu naczepy.

Powództwo więc jest usprawiedliwione co do zasady i nieprzedawnione, ale mimo to nie może być uwzględnione w żadnym zakresie ponieważ powód nie udowodnił, że na skutek wskazanego w pozwie czynu niedozwolonego poniósł

szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 kc, do naprawienia, której zobowiązany jest pozwany. Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Powód w tej sprawie upatruje szkodę w tym, że na skutek braku możliwości używania naczepy chłodni nie osiągnął zysku, który mógłby osiągnąć, gdyby ją bez przeszkód użytkował. Dla zminimalizowania szkody powód korzystał z użyczonej mu przez kontrahenta naczepy typu silos, która jednak wygenerowała mniejszy zysk niż wygenerowałaby naczepa chłodnia, a różnica wynosi kwotę objętą pozwem. Wyliczenia szkody powoda nie potwierdziła przeprowadzona w sprawie opinia biegłej księgowej. Wg opinii powód na skutek używania naczepy zastępczej typu silos zamiast zatrzymanej przez pozwanego naczepy chłodni ostatecznie nie poniósł żadnej straty, jak też nie utracił jakichkolwiek korzyści. W okresie kiedy korzystał z naczepy zastępczej uzyskał sprzedaż towarów i usług w wyższej kwocie niż w roku poprzedzającym oraz osiągnął dodatni wynik finansowy (dochód w kwocie 8.422,41 zł), podczas gdy w roku poprzedzającym poniósł znaczącą stratę w kwocie 65.729,54 zł. Opinia nie potwierdziła, że w przypadku używania spornej naczepy chłodni wynik finansowy powoda w 2010r byłby wyższy i to o kwotę przeszło 80.000 zł. Fakt, że używanie naczepy chłodni nie powiększyłoby znacząco zysku powoda potwierdza porównanie wyniku finansowego przedsiębiorstwa powoda w roku 2011, kiedy to przez cały rok użytkował sporną naczepę i mimo zwiększenia sprzedaży towarów i usług o kwotę ok. 200.000 zł wynik finansowy zmniejszył się w porównaniu z rokiem poprzednim o ok. 4.000 zł. W latach tych poniesione przez powoda koszty były proporcjonalne do sprzedaży. W tych okolicznościach zasadny okazał się zarzut pozwanego niewykazania przez powoda wysokości szkody.

Z uwagi na brak udowodnienia roszczenia nie ma podstaw odnoszenia się do zarzutu przyczynienia się powoda do szkody i stąd jedynie na marginesie stwierdzić należy, że zarzut jest bezzasadny. Niezależnie od sporu między stronami co do wysokości kosztów naprawy pozwany nie był uprawniony do zatrzymania naczepy i zgodzić się należy z powodem, że brak zapłaty przez niego za naprawę nie mógł być rozpatrywany w kategoriach przyczynienia się do szkody, skoro pozwany mógł zadośćuczynić swoim żądaniom nawet po zwrocie naczepy poprzez wytoczenie powództwa o zapłatę wynagrodzenia.

Reasumując skoro powód nie udowodnił poniesienia szkody na skutek opisanego w pozwie czynu zabronionego pozwanego powództwo oddalono na mocy art. 6 kc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz § 6 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tj. Dz.U. z 2013r. poz. 490), a na zasądzoną kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego wraz z opłatą skarbową.